

РЕШЕНИЕ

№ 2488

гр. София, 14.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 22.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **10173** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК, вр. 107 от ДОПК, вр. с чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ.

Образувано е по жалба на [фирма]-гр. С., представлявано от управителя К. Х. Д., чрез адв. Е. О. срещу Акт за установяване на задължение по декларация /АУЗД/ № ДСЦ21-ГД26-461(3)/06.07.2021г., издаден от С. Г. М. - Г. - старши инспектор, потвърден с решение № СФД 21-РД28-238/30.08.2021г., издадено от М. Г. М. - директор на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община, с който са установени дължими публични общински вземания в размер общо на 6984,28 лева, от които ТБО– 5404,75 лева и лихви за просрочие върху тях – 1579,53 лева. Жалбоподателят счита, че актът и потвърждаващото го решение са незаконосъобразни и неправилни. Излага твърдения, че с акта не са установени задължения за ДНИ за посочения период, а е установен надвнесен такъв данък. Оспорват се установените задължения за плащане на ТБО за годините 2016 – 2020 г. и лихви върху тях. Сочи, че не са налице никакви основания за издаване на акта като акт за установяване на задължение по декларация, тъй като ЗМДТ не предвижда НДИ и ТБО да се установяват по декларация, изготвена от съответното задължено лице. Такава декларация в случая не е налице. Освен това счита, че не са изложени мотиви, от които да е видно как и въз основа на какви изчисления е получена претендираната сума. Според жалбоподателя не е изяснено как е приложен принципа на чл. 67, ал. 4 от ЗМДТ (количеството битови отпадъци е водеща основа за определяне на размера на таксата за битови отпадъци) ТБО да се

определя на основа количеството отпадъци. Не са представени никакви изчисления и резултати от замервания, от които да е видно какво е количеството отпадъци, генерирано от [фирма] и на база на него да се приложи закона като се изчисли ТБО. Прави извод, че по този начин са нарушени както ЗМДТ, така и Директива 2008/98/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 19 ноември 2008 година относно отпадъците и за отмяна на определени директиви. Твърди, че претендираните суми по години всъщност са платени и то в сроковете, определени за това, което се доказва с банковите извлечения от сметката на дружеството в [фирма], от които са видни плащанията, именно: № 17/07.04.2017г.; № 12/26.03.2018г.; № 12/28.03.2019г. и № 19/29.04.2020г. От същите тези извлечения се установяват като отделни плащания, плащанията на ДНИ и плащанията на ТБО за въпросния период. Счита, че е невъзможно при едновременно извършени плащания на ДНИ и ТБО, актосъставителят да приеме за платен само ДНИ, но не и ТБО. Наред с изложеното дружеството прави възражение, че установените като дължими суми в акта са погасени по давност, в т.ч. и начислените лихви. С доводи за незаконосъобразност жалбоподателят моли съда да отмени АУЗД ведно с потвърждаващото го решение.

В съдебно заседание и по съществуващото на спора, жалбоподателят чрез процесуалния си представител поддържа жалбата. Претендира присъждане на сторените съдебни разноски за държавна такса.

Ответната страна Директор на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, становищата на страните и съобрази приложимия закон, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано по инициатива на органа по приходите поради неплатени публични задължения от данъчно задълженото лице. Издадено е нареждане с №ДСЦ21-ТД26-461/07.06.2021г.

Органът по приходите приема, че съгласно декларираните данни [фирма] е собственик на 1/1 идеална част от офис №8, находящ се в офисната част на сградата, на 2 етаж, със застроена площ от 70,58 кв.м, състоящ се от работно помещение и сервизно помещение, заедно с 2,089% ид.части от общите части на сградата, равняващи се на 15,27 кв.м и заедно с 0,806% идеални части от описания урегулиран поземлен имот, разположен в кв.82, УПИ II -454,458,459, [улица], местност „Бул.България II-ра част“ по плана на [населено място], район „Т.“.

Имотът е деклариран със следните данъчни декларации: вх.№ 0109-1165/04.10.2010г. – декларация по чл.17 от ЗМДТ, за деклариране на придобит нежилищен имот с декларирана отчетна стойност съответно 107 832,22 лева за сграда и 262,59 лева за земя. Съгласно параграф 21 на Преходни и заключителни разпоредби към ЗМДТ в сила от 01.12.2009г. за притежаваните нежилищни имот, предприятията подават декларации по чл.14 ЗМДТ в срок до 30.06.2010г. Съгласно тази разпоредба е подадена декларация по чл.14 с вх.№ 0127-5161 /19.07.2010г.

До жалбоподателя е изпратено искане за представяне на документи и писмени обяснения с изх.№ ДСЦ21-ТД26-452/31.05.2021г.

От [фирма] са изпратени писмени обяснения с вх.№ ДСЦ21-ТД26-452(1) от 21.06.2021г. и са представени следните счетоводни документи, удостоверяващи

отчетната стойност на имота през периода 01.01.2016г. – 31.12.2020г.:

- Обобщена оборотна ведомост на синтетични сметки с натрупване на сметка 201 „Земя“ и сметка 203 „Сгради“ по години за 2016г., 2017г., 2018г., 2019г. и 2020г.;
- Инвентарна книга на сметка 201 „Земя“ и сметка 203 „Сгради“ към дата 31.12.2020г.;
- Счетоводен амортизационен план по години за 2016г., 2017г., 2018г., 2019г. и 2020г.;
- Данъчен амортизационен план по години за 2016г., 2017г., 2018г., 2019г. и 2020г.;
- Счетоводни баланси към 31.12.2016г., 31.12.2017г., 31.12.2018г., 31.12.2019г. и 31.12.2020г.;

След анализ на представените документи е установено, че няма разлика между декларираните и счетоводните данни.

Въз основа на така приетата фактическа обстановка органът по приходите е счел, че следва да намерят приложение нормите по чл.10, ал.1 от ЗМДТ, чл.11, ал.1 от ЗМДТ и чл.62 ЗМДТ, чл.27, ал.1 и ал.3 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община (НОАМТЦУСО).

На основание чл.15, ал.2 от ЗМДТ [фирма] с ЕИК по Булстат[ЕИК] дължи данък недвижим имот и такса битови отпадъци за периода 01.01.2016г.-31.12.2020г.

Органът по приходи приема отчетна стойност на имота за периода 01.01.2016г.-31.12.2020г. на 108 094,81 лева.

За периода 01.01.2016г.–31.12.2020г. данъчната оценка за търговския обект е посочена в сравнителна таблица. На основание чл.21, ал.1 от ЗМДТ основата за облагане с ДНИ за 2016г., 2017г. и 2018г. е данъчната оценка на имота, а за 2019г. и 2020г. е по-висока отчетната стойност на имота.

Такса битови отпадъци се определя на основание чл.66 от ЗМДТ в размер, равен на данъчната оценка на имота, умножена със съответния промил, установен с Решение на СОС, съгласно Наредба на Столична община за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги предоставяни от Столична община / НОАМТЦУСО / за съответния период. Промилът за определяне на такса битови отпадъци се състои от три компонента: 1) сметосъбиране и сметоизвозване.; 2) обезвреждане на битови отпадъци в депа и други съоръжения; 3) поддържане чистотата на териториите за обществено ползване.

Установено е, че имотът на жалбоподателя попада в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване на битови отпадъци. Поискана е насрещна проверка от Столичен инспекторат с вх.№ ДСЦ21-ВК66-142/03.06.2021г. Получен е отговор от Столичен инспекторат с вх.№ ССИ21-ВК08-3317(2) от 23.06.2021г. с приложено становище от Началник Районен инспекторат-район „Т.“- С. С.. Имотът се намира в сектор 8 на район „Т.“. На [улица] ъгъла с [улица] са разположени 5 броя контейнери тип „Бобър“ 1100л. с краткост на извозване 7 /седем/ пъти седмично. На посочения адрес за периода 2016г.- 2020г. са извършвани услугите по сметосъбиране и сметоизвозване, поддържане чистотата на териториите за обществено ползване, извозване и обезвреждане в депа и ли други съоръжения на битови отпадъци от фирма [фирма]. Дейностите по лятното и зимно почистване са извършвани съобразно утвърдените оперативни планове за съответните години.

За този имот не е подавана декларация по чл.23, ал.1 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги/НОАМТЦУПСО/, предоставени от Столична община от [фирма] за вида и броя на съдовете за съхраняване на битови отпадъци, които ще се ползват през годината.

За имота не е издавана Заповед от Кмета на Столична община за допускане на пряко

договаряне с фирми, извършващи услугата по сметосъбиране и сметоизвозване за периода 01.01.2016-31.12.2020г., на основание чл.24, ал.6 от НОАМТЦУПСО.

За имота няма подавана декларация по нормите на чл.27, ал.2 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги/НОАМТЦУПСО/, предоставени от Столична община от [фирма].

За горепосочения имот, деклариран по партида М1165, таксата битови отпадъци, е определена съгласно Решения на Столичен общински съвет за 2016г., 2017г., 2018г. и 2019г. за нежилищни имоти на предприятия, намиращи се на територията на район „Т.“, на основание чл.26, ал.1 от НОАМТЦУПСО в размер 10% върху отчетната стойност на недвижимия имот и включва заплащането на следните услуги, предвидени в чл.62,ал.1 от ЗМДТ и на основание чл.24,ал.6 от НОАМТЦУПСО: за сметосъбиране и сметоизвозване - 3,70%; за обезвреждане на битови отпадъци в депа и други съоръжения -2,6 % ; за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване-3,7 %.

Отчетната стойност, въз основа на която са определени задълженията за ТБО за периода 01.01.2016г.- 31.12.2020г. е 108 094,81лв. * 10% = 1080,95 лв.

Установени са задълженията по видове и периоди и лихвите за просрочие към тях, изчислени към 06.07.2021г. Установените дължими публично общински вземания в размер общо на 6984,28 лева, от които ТБО– 5404,75 лева, и лихви за просрочие върху тях – 1579,53 лева.

АУЗД е оспорен по реда на чл. 152 и следващите от ДОПК пред директор на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община, във връзка с която е постановено Решение № СФД 21-РД28-238/30.08.2021г., с което е потвърден.

АУЗД е оспорен по съдебен ред с жалба от 04.10.2021г., подадена чрез Столична община до АССГ. Жалбата е депозирана в срока по чл.156, ал.1 от ДОПК, от активно процесуално легитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване акт и след изчерпване на задължителния административен ред за обжалване, с оглед на което, съдът приема, че правото на жалба е надлежно упражнено и депозираната жалба като редовна и допустима подлежи на разглеждане по същество.

При така установените факти съдът достига до следните правни изводи:

Съгласно чл. 160, ал. 2, вр. чл. 129, ал. 7 от ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност, обхваща проверка на АУЗД дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Съгласно чл. 4, ал. 1 ЗМДТ установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служители на общинската администрация по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Нормата на ал. 3 овластява служителите на общинската администрация с правата и задълженията на органи по приходите в производствата по ал. 1 от с. з. В случая АУЗД е издаден от орган по приходите съгласно чл. 4, ал. 1 и ал. 3 и чл.9б от ЗМДТ, т.е. от компетентен орган по приходите по смисъла на чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ.

При издаването на обжалвания акт е спазена предписаната от закона писмена форма, включително са изложени мотиви, съдържащи фактическо описание и правни изводи на органа. Мотивите относно начина на формиране на данъчната основа и изчисляване на размера на ДНИ и ТБО са изчерпателни и ясни, но АУЗД не се оспорва относно определения размер на публичните задължения. Жалбоподателят

твърди, че е извършил всички плащания преди образуване на административното производство и е представил доказателства за това. В АУЗД липсва аргументация защо се приема, че за процесния период жалбоподателят не е заплатил ТБО, а е надплатил ДНИ. Решаващият орган се е опитал да запълни тази празнота, като се е аргументирал с приложението на чл.169, ал.3а от ДОПК. Разпоредбата гласи, че до заявяването им за принудително събиране задълженията за съответния вид, установявани от общините, се погасяват по реда на възникването им, а когато се отнасят за една и съща година, лицето има право да заяви кое от тях погасява. В случая обаче не става кои плащания кои установени задължения погасяват, още повече, че се сочат някакви задължения от 2012г. по РА МДТ –РД-01-07-13-10, за които нито се посочва размерът им, нито е представен като доказателство по делото. Освен това видно от банково извлечение№ 17/07.04.2017г. от сметката на дружеството в [фирма], на 06.04.2017г. е наредено плащане на сумата от 26 643.47 лева по РА МДТ –РД-01-07-13-10/14.02.2014г. по партиди М1162, М1163, М1164, М1165, за периода 01.01.2008г.-31.12.2012г. Горното налага извода, че при постановяване на оспорения АУЗД са допуснати съществени процесуални нарушения, пречатстващи съдебния контрол.

Съдът намира, че обжалваният АУЗД е постановен при нарушаване на материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 107, ал. 1 от ДОПК, когато органът по приходите установява размера на дължимия данък или осигурителната вноска въз основа на подадена от задълженото лице декларация, задължението подлежи на внасяне в срока, предвиден в съответния закон, а съгласно ал. 3, размерът на задължението по ал. 1 се съобщава на задълженото лице и по негово искане, органът по приходите издава акт за установяване на задължението в 30-дневен срок от искането, като този акт може да се издаде и служебно при установяване на несъответствие между декларираните данни и данните, получени от трети лица и организации, след като е изчерпан редът по чл. 103, както и когато не е подадена декларация или задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия.

Следователно актът за установяване на задължение по декларация се издава в три случая: 1) при подаване на искане от задълженото лице, 2) при установяване на несъответствие между декларираните данни и данните, получени от трети лица и организации, след като е изчерпан редът по чл. 103 /регламентиращ действията след приемането на декларацията при установяване на несъответствия между съдържанието на подадената декларация и изискванията за попълването ѝ или несъответствия между данните в декларацията и данните, получени от органите по приходите от трети лица или администрации/, 3) когато не е подадена декларация или задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия.

В случая административният орган е започнал административното производство, позовавайки се на третата хипотеза - когато задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия.

От събраните по делото доказателства не се установява обаче, че задължението на [фирма] за такса битови отпадъци за периода 01.01.2016г.-31.12.2020г. не е платено в срок и не е извършена ревизия.

От банковите извлечения от сметката на дружеството в [фирма] № 17/07.04.2017 г.; № 12/26.03.2018 г.; № 12/28.03.2019 г. и № 19/29.04.2020г., е видно че са извършени следните плащания за ТБО: на 06.04.2017г. – 1080.95 лева –ТБО за 2016г.; на

06.04.2017г. – 1080.95 лева –ТБО за 2017г.; на 23.03.2018г. – 1080.95 лева –ТБО за 2018г.; на 27.03.2019г. – 1080.95 лева –ТБО за 2019г.; на 28.04.2020г. – 1080.95 лева –ТБО за 2020г. и на 28.04.2021г. – 1080.95 лева –ТБО за 2021г.

В оспорения АУЗД не са коментирани всички плащания, а само тези за ДНИ, като органът по приходите е установил платен и дори надплатен ДНИ с 28.18 лева. В АУЗД са взети предвид плащанията, направени с : Платежно нареждане №[ЕГН]/08.04.2016г. за данък недвижим имот; Платежно нареждане №[ЕГН]/07.04.2017г. за данък недвижим имот; Платежно нареждане №[ЕГН]/26.03.2018г. за данък недвижим имот; Платежно нареждане №[ЕГН]/28.03.2019г. за данък недвижим имот; Платежно нареждане №[ЕГН]/28.04.2020г. за данък недвижим имот.

Мотиви защо не са приети за плащания на ТБО за процесния период са изложени за първи път в решение № СФД 21-РД28-238/30.08.2021г., издадено от директор на дирекция „Общински приходи“, но те не изясняват въпроса какъв е размерът на установените неплатени в минали периоди задължения, с които се погасяват своевременно направените плащания за ТБО за 2016г-2020г. При това положение, съдът приема, че АУЗД е постановен при липса на правно основание за издаването му. С оглед гореизложеното, следва обжалвания акт да бъде отменен като незаконосъобразен.

Предвид изхода на спора, искането на жалбоподателя за присъждане на разноските по делото, съдът намира за основателно съгласно чл.161, ал.1 от ДОПК. В хода на съдебното производство жалбоподателят е направил действителни разноски в размер на 50 лева за държавна такса, при липса на претенция за присъждане на адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран Административен съд София-град, III отделение, 55 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Акт за установяване на задължение по декларация /АУЗД/ № ДСЦ21-ТД26-461(3)/06.07.2021г., издаден от С. Г. М. - Г. - старши инспектор, потвърден с решение № СФД 21-РД28-238/30.08.2021г., издадено от директор на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община, с който на [фирма]-[населено място] са установени публични общински вземания в размер общо на 6984,28 лева, от които ТБО– 5404,75 лева и лихви за просрочие върху тях – 1579,53 лева.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район Т., [улица], етаж 2, офис №6, представлявано от управителя К. Х. Д. разноски в размер на 50 лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: